

Arrest

nr. 228 538 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustin laan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Fars van origine en afkomstig uit Shiraz (Iran). U beschikt over de Iraanse nationaliteit. U werkte in een winkel van schrijf- en bureaumateriaal. Tijdens de verkiezingen in 1388 (2009) was er in het shoppingscentrum waar u werkte een bureau voor de promotie van de kandidatuur van Mousavi. U maakte ook reclame voor Mousavi. Toen na de verkiezingen Mousavi niet verkozen bleek, kwam u net zoals vele Iraniërs op straat om te protesteren. U vermoedt dat aanhangers van het regime u herkend hebben tijdens de protesten. Op 4/4/1388 (25 juni 2009) werd u aangehouden in uw winkel. U werd

geblinddoekt naar een plaats gebracht waarvan u vermoedt dat het van de Ettelaat (Ministerie van Informatie) was en waar u 10 à 12 dagen alleen in een cel doorbracht. U werd in deze periode geslagen en gemarteld. U werd ondervraagd en beschuldigd van spionage. De autoriteiten dachten dat u samenwerkte met Israël omdat er veel joden woonden in de wijk waar u woonde. U werd overgeplaatst naar een plaats genoemd "nummer 100" waar u samen met een dertigtal andere politieke gevangenen in dezelfde ruimte sliep. Een neef van uw moeder werkte als kolonel bij de Qods troepen (eenheid van het korps van revolutiewachters) en hij heeft zich garant gesteld voor uw vrijlating. U diende een beloftebrief te tekenen en u werd na vier maanden opsluiting vrijgelaten. In de twee jaren die volgden na uw vrijlating kreeg u nog geregeld sms'jes van de Iraanse autoriteiten met daarin de boodschap dat ze u in het oog hielden. Zo wilden ze u het gevoel geven dat u gecontroleerd werd. In deze twee jaar werd u ook vijf à zes keer opgeroepen door de Ettelaat van Sepah (Hefazat-e Etele'at-e Sepah – de inlichtingendienst van het korps van Revolutiewachters). U moest zich dan gaan aanmelden. Zo controleerden ze of u nog aanwezig was en lieten u vervolgens onmiddellijk weer gaan. Na twee jaar hoorde u niks meer van de Iraanse autoriteiten. U vermoedt dat ze geen belang meer aan u hechtten en u stilletjes aan vergeten werd. Sinds uw aanhouding durfde u geen kritiek meer op het regime te uiten. U leefde met voortdurende angst. U durfde ook uw legerdienst niet meer te doen uit angst. Zonder afzwaaikaart kon u geen rijbewijs halen, geen paspoort aanvragen en geen jobs doen die verband houden met de overheid, zoals bij oliebedrijven. U werkte nog steeds als verkoper in een winkel van bureaumateriaal. Op 19/02/1391 (9 mei 2012) bent u gehuwd met E.T. (...) (O.V. 8.693.519) en jullie kregen samen een zoon. Net als andere burgers was u uw situatie beu (u meende niets te hebben en uw zoon werd niet ingeschreven in de school van uw voorkeur) en besloot u daarom deel te nemen aan de protesten in de maand Dey van 1396 (december 2017 – januari 2018). U ging op 8 en 9 dey 1396 (29 en 30 december 2017) demonstreren. Op 9/10/1396 (30 december 2017) merkte u dat er agenten in burger van Ettelaat van Sepah in de menigte aanwezig waren. U wist hoe deze agenten eruit zagen van tijdens uw opsluiting. U beseftte dat u werd opgemerkt door agenten. U vermoedt ook dat u werd verraden door collega's van het winkelcentrum. Agenten op moto's vielen de menigte aan en toen bent u weggevlucht. U vreest dat u nog altijd door de Iraanse autoriteiten in het oog werd gehouden. Omdat u wist dat u geïdentificeerd was, vluchtte u onmiddellijk naar Bidzard. Op 9/10/1396 (30 december 2017) kwamen agenten van Ettelaat van Sepah langs op het adres van uw moeder op zoek naar u. U kwam dit te weten via de buurman van uw moeder. Uw moeder verwittigde onmiddellijk uw echtgenote om te zeggen dat er iets met u aan de hand was en uw moeder stelde uw echtgenote voor om bij haar te komen wonen. Uw echtgenote ging twee à drie dagen later bij uw moeder wonen tot haar vertrek naar Teheran. U vertrok op 12/10/1396 (2 januari 2019) naar Teheran en dook er onder in een huis dat eigendom was van een zekere R.S. (...). Op 5/1/1397 (25 maart 2018) vervoegden uw echtgenote en kind u in Teheran. Jullie woonden nog vijf maanden samen in dit huis. U deed de boodschappen. Op 25/5/1397 (16 augustus 2018) verlieten jullie Iran op illegale wijze. Jullie reisden met een vrachtwagen tot Brussel. Uw verzoek om internationale bescherming in België werd geregistreerd op 10 september 2018. U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboortboekje) en dit van uw echtgenote en zoon, uw origineel huwelijksboekje, een attest d.d. 5 maart 2019 van een Belgische arts waaruit blijkt dat u een 85tal striemen op uw rug hebt, en een twee foto's van een rug vol met littekens/striemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te koesteren.

U verklaarde Iran te hebben verlaten omdat u sinds uw deelname aan een betoging in Shiraz op 9/10/1396 (30 december 2017) werd gezocht door de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst dient er te worden gewezen op verschillende tegenstrijdige elementen in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zijn immers volledig tegenstrijdig met wat u op het Commissariaat-generaal (CGVS) hebt verklaard. Op de DVZ verklaarde u sinds uw arrestatie op 4/4/1388 (25 juni 2009) bij iedere betoging in Shiraz sms'en van de Sepah te krijgen om u te verwittigen dat u onder controle staat. U vervolgde dat u zich elke keer diende aan te melden voor ondervraging, waardoor u stress kreeg, dit geen leven was voor u en u daarom besloot om Iran te verlaten. U

verklaarde dat u had deelgenomen aan een betoging over de algemene economische crisis op 30 december 2017. Zoals na elke betoging in Shiraz werd u ook na deze betoging ondervraagd. De autoriteiten beweerden dat u had deelgenomen aan de betoging maar ze hadden hiervoor geen bewijs. Behalve het feit dat u werd ondervraagd, had de betoging volgens uw verklaringen op de DVZ geen gevolgen voor u (Vragenlijst voor het CGVS op DVZ, vraag 1 en 5). Over de controle van de Iraanse autoriteiten, verklaarde u op het CGVS geheel in tegenstrijd dat u enkel in de twee jaar die volgden na uw vrijlating in 2009 nog bij het minste incident of oproer sms'en kreeg van de autoriteiten om u te waarschuwen dat u in het oog gehouden werd en dat u een vijf à zes tal keer werd opgeroepen om u aan te melden in het kantoor van de Sepah waar enkel uw aanwezigheid werd gecontroleerd waarna ze u weer mocht gaan (CGVS, p. 8-9). Gevraagd of u in deze twee jaar ooit werd gevraagd of u had meegedaan met betogingen, antwoordde u negatief en herhaalde u dat uw meldingen bij de Sepah zich beperkten tot het overlopen van een soort van aanwezigheidslijst (CGVS, p. 16). Op het CGVS beweerde u voorts dat u na uw deelname aan de betoging op 30 december 2017 onmiddellijk onderdook omdat u ervan overtuigd was dat u was geïdentificeerd door de Iraanse autoriteiten tijdens uw deelname. U wist aldus uw verklaringen op het CGVS weg te lopen van de betoging en van de autoriteiten die de betogers aanvielen (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de autoriteiten nog dezelfde dag van de betoging bij uw moeder langs kwamen op zoek naar u. Uit vrees om opnieuw aangehouden te worden, vluchtte u naar Teheran, waar u verbleef tot uw vertrek uit Iran (CGVS, p. 7, p. 10 en p. 13). Geconfronteerd met de totaal verschillende relazen op de DVZ en het CGVS, had u geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden. Toen u erop werd gewezen dat u op DVZ had gezegd te zijn ondervraagd na uw deelname aan de betoging in Dey 1388 (december 2017-januari 2018), antwoordde u dat u voor de DVZ werd verhoord over de incidenten in 1388 (2009) maar dat de Sepah u niet te pakken kreeg na de betoging in Dey 1396 (december 2017-januari 2018) anders had u Iran niet meer kunnen verlaten (CGVS, p. 18). Nogmaals geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat uw deelname aan de betoging voor u enkel het gevolg had dat u werd ondervraagd, kon u louter uw eerdere verklaringen op het CGVS herhalen en wees u erop enkel nog sms'jes te hebben gekregen om op uw tellen te letten maar dat u niet meer werd ondervraagd. U voegde eraan toe dat u de naam Sepah niet meer in de mond durfde te nemen, laat staan naar demonstraties gaan, behalve dan de demonstratie in 1396 (2017-2018) (CGVS, p. 18). U had, gelet op de vaststelling dat uw verklaringen u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en u ze ter goedkeuring ondertekende, aldus geen afdoende uitleg voor de duidelijke tegenstrijdigheden.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, blijkt ook uit de volgende incoherenties. Zo verklaarde u vooreerst dat u naar Bidzard ging in de overtuiging geïdentificeerd te zijn tijdens de betoging en u daar met een andere gsm uw broer contacteerde en aan hem vroeg om geld te verzamelen zodat u naar Teheran kon gaan (CGVS, p. 11). Later verklaarde u in verband met uw contact tijdens uw verblijf in Bidzard dat u één keer contact had met uw moeder en één keer met een zekere H.S. (...), een buurjongen van uw moeder, omdat u geld zocht om te kunnen vluchten. H. (...) heeft dan anderhalf miljoen toman op de rekening gestort van de persoon bij wie u in Bidzard verbleef (CGVS, p. 14 en p. 16). Wat betreft het contact met uw broer verklaarde u slechts na nieuwjaar, nadat uw echtgenote u had vervoegd in Teheran, voor het eerst contact te hebben gehad met uw broer (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, merkte u op dat dit verkeerd genoteerd was en herhaalde u uw laatste verklaringen dat uw broer pas na het nieuwjaar geld voor u diende te vinden (CGVS, p. 18). Het louter en alleen herhalen van uw laatste verklaringen is niet afdoende om een tegenstrijdigheid op te heffen. Wat betreft jullie verblijf in Teheran, kan er ook nog een verschil worden opgemerkt tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw moeder op 9/10/1396 (30 december 2017) aan uw echtgenote had voorgesteld om bij haar te komen wonen maar dat zij pas twee à drie dagen later verhuisde naar uw moeder (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaarde hierover dat ze de avond van 9/10/1396 (30 december 2017) nog bij uw moeder is ingetrokken (CGVS echtgenote, 5-6). U verklaarde dat u vijf maanden samen met uw gezin hebt gewoond in een huis in de wijk Djanat Abad en dat u de boodschappen deed. Het huis was van een zekere R. (...), maar hij woonde niet bij jullie (CGVS, p. 17). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat R. (...) de boodschappen deed, dat zij kookte en dat u niet naar buiten durfde te gaan (CGVS echtgenote, p. 10).

Tot slot kan opgemerkt worden dat indien u daadwerkelijk gezocht zou zijn door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging in Dey 1396 (december 2017), het op zijn minst mag verbazen dat de autoriteiten die uw adres gevraagd aan uw moeder op 9 Dey 1396 (30 december 2017) u de daaropvolgende maanden nooit thuis zijn komen zoeken (CGVS, p. 13 en p. 19).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen in uw relaas noopt ertoe te concluderen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Los van uw vluchtrelaas kan nog worden opgemerkt dat uit uw arrestatie en mishandeling naar aanleiding van de protesten van de groene revolutie in 2009 in uw hoofd geen actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming kan worden afgeleid. Vooreerst moet benadrukt worden dat een vervolging die 10 jaar geleden plaatsvond niet a priori betekent dat er voor u anno 2019 een actuele vrees is bij terugkeer naar Iran en dat u bij een terugkeer in de kijker zou staan van de autoriteiten. U verklaarde hierover dat u na uw vrijlating nog twee jaar onder controle stond van de Sepah-e Pasdaran. Zo kreeg u regelmatig sms'jes waarin u werd gewaarschuwd dat u diende op te letten en u in het oog werd gehouden. Ook werd u in de twee jaar na uw vrijlating vijf à zes keer opgeroepen per sms. U meldde zich telkens aan op het kantoor van de Sepah. Daar werd uw aanwezigheid gecontroleerd en mocht u weer gaan. Na twee jaar hoorde u omtrent de feiten van 2009 niets meer van de Iraanse autoriteiten. U denkt dat de Iraanse autoriteiten na twee jaar hun belangstelling in u verloren hadden en u stilletjes aan vergeten werd (CGVS, p. 8-9). Uit niks blijkt bijgevolg dat u de laatste jaren, actueel, nog problemen kende met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw aanhouding in 2009 en dat u hiervoor een gegronde vrees dient te koesteren bij terugkeer.

Voorts verklaarde u zich niet meer te hebben aangemeld om uw dienstplicht te doen uit angst na wat u had meegemaakt tijdens uw aanhouding in 1388 (2009). Aangezien u uw dienstplicht niet had vervuld kon u uw rijbewijs niet halen, uw paspoort niet aanvragen, geen eigendommen zoals een auto op uw naam zetten en niet bij een overheidsbedrijf werken. Naast deze beperkingen blijkt nergens uit uw verklaringen dat u andere problemen hebt gekend met de autoriteiten omwille van uw dienstplichtontduiking. U bent ook nooit opgeroepen geweest (CGVS, p. 5-6). In dit verband kan er worden gewezen op de soevereine bevoegdheid van een nationale staat betreffende de wetgeving omtrent dienstplicht en de rechten en vrijheden die hieraan verbonden zijn. Bovengenoemde beperkingen in het dagelijkse leven en op de arbeidsmarkt bij gebrek aan een militaire afzwaai- of vrijstellingskaart volstaan niet om te besluiten tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U had overigens werk als verkoper en kreeg aldus de stempels uit uw shenasnameh (geboortebewijs) voedselbonnen van de overheid. Opvallend is bovendien dat hoewel u uw dienstplicht niet vervulde terwijl u die volgens de Iraanse wetgeving in 2004 diende aan te vatten (toen u 18 werd), u bij uw aanhouding en opsluiting in 2009 en in de daaropvolgende twee jaar waarin u geregeld gecontacteerd/gecontroleerd werd door de Iraanse autoriteiten nooit werd aangesproken over uw beweerdte dienstplichtontduiking. Uit niets blijkt aldus dat u, die reeds 15 jaar zijn dienstplicht niet vervult en in die 15 jaar gedurende 2 jaar en vier maanden meermaals gecontroleerd werd door de Iraanse autoriteiten, actueel nog geëvalueerd zou worden door de Iraanse autoriteiten met betrekking tot uw dienstplicht. Bovendien moet gesteld worden dat de louter mogelijke kans dat u bij een terugkeer naar Iran uw dienstplicht alsnog zou moeten vervullen, zoals hierboven werd opgemerkt, een soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat is. Dat u omwille van uw problemen met het regime 10 jaar geleden nog steeds niet durft om uw dienstplicht te doen zolang het regime en de Sepah nog steeds aan de macht zijn, is niet afdoende om te besluiten dat het vervullen van dienstplicht in uw hoofd kan beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade volgens de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Ze bevestigen louter en alleen de identiteit en nationaliteit van u en uw gezinsleden. Dat uw lichaam littekens vertoont, wat wordt gestaafd door het u neergelegde doktersattest en de foto, wordt hier niet betwist, maar doet op zich geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde recente vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van T.E. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Fars van origine en afkomstig uit Shiraz (Iran). U beschikt over de Iraanse nationaliteit. Toen u negen jaar oud was, in 1376 (1997-1998), heeft een man uw moeder en uw zus in brand gestoken. Uw zestienjarige zus is hieraan overleden en uw moeder liep ernstige verwondingen op. U hebt architectuur gestudeerd en u bent gehuwd op 19/02/1391 (9 mei 2012) met A.S. (...). Jullie kregen samen een zoon. U hebt nooit gewerkt in Iran. Uw moeder is vier jaar geleden overleden en met uw vader hebt u reeds twintig jaar geen contact meer. U had het in Iran moeilijk met de verplichting om een hoofddoek te dragen. Op 9/10/1396 (30 december 2017) ging uw echtgenoot protesteren op straat. Op diezelfde dag werd u ingelicht door uw schoonmoeder dat uw echtgenoot werd gezocht door de Iraanse autoriteiten. De avond van 9/10/1396 (30 december 2017) bent u ingetrokken bij uw schoonmoeder omdat u anders helemaal alleen was met uw kind. Op 5 of 6/01/1397 (25 of 26 maart 2018) verhuisde u naar Teheran waar uw echtgenoot ondergedoken woonde. Jullie woonden er vijf maanden in een huis van een zekere

R. (...).R. (...) deed de boodschappen aangezien uw echtgenoot niet durfde buiten te komen. U kon niet als alleenstaande moeder in Iran blijven uit vrees voor onveiligheid of verkrachting. U merkte ook op dat vele Iraniërs financiële problemen hebben. Omwille van de problemen van uw echtgenoot met de autoriteiten verlieten jullie op 25/5/1397 (16 augustus 2018) Iran op illegale wijze. Jullie reisden met een vrachtwagen tot Brussel. Uw verzoek om internationale bescherming in België werd geregistreerd op 10 september 2018. U bent in verwachting van uw tweede kind.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te koesteren.

U verklaarde Iran te hebben verlaten omdat u sinds uw deelname aan een betoging in Shiraz op 9/10/1396 (30 december 2017) werd gezocht door de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst dient er te worden gewezen op verschillende tegenstrijdige elementen in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zijn immers volledig tegenstrijdig met wat u op het Commissariaat-generaal (CGVS) hebt verklaard. Op de DVZ verklaarde u sinds uw arrestatie op 4/4/1388 (25 juni 2009) bij iedere betoging in Shiraz sms'en van de Sepah te krijgen om u te verwittigen dat u onder controle staat. U vervolgde dat u zich elke keer diende aan te melden voor ondervraging, waardoor u stress kreeg, dit geen leven was voor u en u daarom besloot om Iran te verlaten. U verklaarde dat u had deelgenomen aan een betoging over de algemene economische crisis op 30 december 2017. Zoals na elke betoging in Shiraz werd u ook na deze betoging ondervraagd. De autoriteiten beweerden dat u had deelgenomen aan de betoging maar ze hadden hiervoor geen bewijs. Behalve het feit dat u werd ondervraagd, had de betoging volgens uw verklaringen op de DVZ geen gevolgen voor u (Vragenlijst voor het CGVS op DVZ, vraag 1 en 5). Over de controle van de Iraanse autoriteiten, verklaarde u op het CGVS geheel in tegenstrijd dat u enkel in de twee jaar die volgden na uw vrijlating in 2009 nog bij het minste incident of oproer sms'en kreeg van de autoriteiten om u te waarschuwen dat u in het oog gehouden werd en dat u een vijf à zes tal keer werd opgeroepen om u aan te melden in het kantoor van de Sepah waar enkel uw aanwezigheid werd gecontroleerd waarna ze u weer mocht gaan (CGVS, p. 8-9). Gevraagd of u in deze twee jaar ooit werd gevraagd of u had meegedaan met betogingen, antwoordde u negatief en herhaalde u dat uw meldingen bij de Sepah zich beperkten tot het overlopen van een soort van aanwezigheidslijst (CGVS, p. 16). Op het CGVS beweerde u voorts dat u na uw deelname aan de betoging op 30 december 2017 onmiddellijk onderdook omdat u ervan overtuigd was dat u was geïdentificeerd door de Iraanse autoriteiten tijdens uw deelname. U wist aldus uw verklaringen op het CGVS weg te lopen van de betoging en van de autoriteiten die de betogers aanvielen (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de autoriteiten nog dezelfde dag van de betoging bij uw moeder langs kwamen op zoek naar u. Uit vrees om opnieuw aangehouden te worden, vluchtte u naar Teheran, waar u verbleef tot uw vertrek uit Iran (CGVS, p. 7, p. 10 en p. 13). Geconfronteerd met de totaal verschillende relazen op de DVZ en het CGVS, had u geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden. Toen u erop werd gewezen dat u op DVZ had gezegd te zijn ondervraagd na uw deelname aan de betoging in Dey 1388 (december 2017-januari 2018), antwoordde u dat u voor de DVZ werd verhoord over de incidenten in 1388 (2009) maar dat de Sepah u niet te pakken kreeg na de betoging in Dey 1396 (december 2017-januari 2018) anders had u Iran niet meer kunnen verlaten (CGVS, p. 18). Nogmaals geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat uw deelname aan de betoging voor u enkel het gevolg had dat u werd ondervraagd, kon u louter uw

eerdere verklaringen op het CGVS herhalen en wees u erop enkel nog sms'jes te hebben gekregen om op uw tellen te letten maar dat u niet meer werd ondervraagd. U voegde eraan toe dat u de naam Sepah niet meer in de mond durfde te nemen, laat staan naar demonstraties gaan, behalve dan de demonstratie in 1396 (2017-2018) (CGVS, p. 18). U had, gelet op de vaststelling dat uw verklaringen u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en u ze ter goedkeuring ondertekende, aldus geen afdoende uitleg voor de duidelijke tegenstrijdigheden.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, blijkt ook uit de volgende incoherenties. Zo verklaarde u vooreerst dat u naar Bidzard ging in de overtuiging geïdentificeerd te zijn tijdens de betoging en u daar met een andere gsm uw broer contacteerde en aan hem vroeg om geld te verzamelen zodat u naar Teheran kon gaan (CGVS, p. 11). Later verklaarde u in verband met uw contact tijdens uw verblijf in Bidzard dat u één keer contact had met uw moeder en één keer met een zekere H.S. (...), een buurjongen van uw moeder, omdat u geld zocht om te kunnen vluchten. H. (...) heeft dan anderhalf miljoen toman op de rekening gestort van de persoon bij wie u in Bidzard verbleef (CGVS, p. 14 en p. 16). Wat betreft het contact met uw broer verklaarde u slechts na nieuwjaar, nadat uw echtgenote u had vervoegd in Teheran, voor het eerst contact te hebben gehad met uw broer (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, merkte u op dat dit verkeerd genoteerd was en herhaalde u uw laatste verklaringen dat uw broer pas na het nieuwjaar geld voor u diende te vinden (CGVS, p. 18). Het louter en alleen herhalen van uw laatste verklaringen is niet afdoende om een tegenstrijdigheid op te heffen. Wat betreft jullie verblijf in Teheran, kan er ook nog een verschil worden opgemerkt tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw moeder op 9/10/1396 (30 december 2017) aan uw echtgenote had voorgesteld om bij haar te komen wonen maar dat zij pas twee à drie dagen later verhuisde naar uw moeder (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaarde hierover dat ze de avond van 9/10/1396 (30 december 2017) nog bij uw moeder is ingetrokken (CGVS echtgenote, 5-6). U verklaarde dat u vijf maanden samen met uw gezin hebt gewoond in een huis in de wijk Djanat Abad en dat u de boodschappen deed. Het huis was van een zekere R. (...), maar hij woonde niet bij jullie (CGVS, p. 17). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat R. (...) de boodschappen deed, dat zij kookte en dat u niet naar buiten durfde te gaan (CGVS echtgenote, p. 10).

Tot slot kan opgemerkt worden dat indien u daadwerkelijk gezocht zou zijn door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging in Dey 1396 (december 2017), het op zijn minst mag verbazen dat de autoriteiten die uw adres gevraagd aan uw moeder op 9 Dey 1396 (30 december 2017) u de daaropvolgende maanden nooit thuis zijn komen zoeken (CGVS, p. 13 en p. 19).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen in uw relaas noopt ertoe te concluderen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Los van uw vluchtrelaas kan nog worden opgemerkt dat uit uw arrestatie en mishandeling naar aanleiding van de protesten van de groene revolutie in 2009 in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Vooreerst moet benadrukt worden dat een vervolging die 10 jaar geleden plaatsvond niet a priori betekent dat er voor u anno 2019 een actuele vrees is bij terugkeer naar Iran en dat u bij een terugkeer in de kijker zou staan van de autoriteiten. U verklaarde hierover dat u na uw vrijlating nog twee jaar onder controle stond van de Sepah-e Pasdaran. Zo kreeg u regelmatig sms'jes waarin u werd gewaarschuwd dat u diende op te letten en u in het oog werd gehouden. Ook werd u in de twee jaar na uw vrijlating vijf à zes keer opgeroepen per sms. U meldde zich telkens aan op het kantoor van de Sepah. Daar werd uw aanwezigheid gecontroleerd en mocht u weer gaan. Na twee jaar hoorde u omtrent de feiten van 2009 niets meer van de Iraanse autoriteiten. U denkt dat de Iraanse autoriteiten na twee jaar hun belangstelling in u verloren hadden en u stilletjes aan vergeten werd (CGVS, p. 8-9). Uit niks blijkt bijgevolg dat u de laatste jaren, actueel, nog problemen kende met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw aanhouding in 2009 en dat u hiervoor een gegronde vrees dient te koesteren bij terugkeer.

Voorts verklaarde u zich niet meer te hebben aangemeld om uw dienstplicht te doen uit angst na wat u had meegemaakt tijdens uw aanhouding in 1388 (2009). Aangezien u uw dienstplicht niet had vervuld kon u uw rijbewijs niet halen, uw paspoort niet aanvragen, geen eigendommen zoals een auto op uw naam zetten en niet bij een overheidsbedrijf werken. Naast deze beperkingen blijkt nergens uit uw verklaringen dat u andere problemen hebt gekend met de autoriteiten omwille van uw dienstplichtontduiking. U bent ook nooit opgeroepen geweest (CGVS, p. 5-6). In dit verband kan er worden gewezen op de soevereine bevoegdheid van een nationale staat betreffende de wetgeving omtrent dienstplicht en de rechten en vrijheden die hieraan verbonden zijn. Bovendien kan er worden gewezen op de beperkingen in het dagelijkse leven en op de arbeidsmarkt bij gebrek aan een militaire afzwaai- of vrijstellingskaart volstaan niet om te besluiten tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U had overigens werk als verkoper en kreeg aldus de stempels uit uw shenasnameh (geboortebewijs) voedselbonnen van de overheid. Opvallend is bovendien dat hoewel u uw dienstplicht

niet vervulde terwijl u die volgens de Iraanse wetgeving in 2004 diende aan te vatten (toen u 18 werd), u bij uw aanhouding en opsluiting in 2009 en in de daaropvolgende twee jaar waarin u geregeld gecontacteerd/gecontroleerd werd door de Iraanse autoriteiten nooit werd aangesproken over uw beweerdde dienstplichtontduiking. Uit niets blijkt aldus dat u, die reeds 15 jaar zijn dienstplicht niet vervult en in die 15 jaar gedurende 2 jaar en vier maanden meermaals gecontroleerd werd door de Iraanse autoriteiten, actueel nog geëvalueerd zou worden door de Iraanse autoriteiten met betrekking tot uw dienstplicht. Bovendien moet gesteld worden dat de loutere mogelijkheid dat u bij een terugkeer naar Iran uw dienstplicht alsnog zou moeten vervullen, zoals hierboven werd opgemerkt, een soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat is. Dat u omwille van uw problemen met het regime 10 jaar geleden nog steeds niet durft om uw dienstplicht te doen zolang het regime en de Sepah nog steeds aan de macht zijn, is niet afdoende om te besluiten dat het vervullen van dienstplicht in uw hoofde kan beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade volgens de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Ze bevestigen louter en alleen de identiteit en nationaliteit van u en uw gezinsleden. Dat uw lichaam littekens vertoont, wat wordt gestaafd door het u neergelegde doktersattest en de foto, wordt hier niet betwist, maar doet op zich geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde recente vluchtmotieven." Wat betreft de gebeurtenissen die de dood van uw zus hebben veroorzaakt, hoe betreurenswaardig ook, kan worden opgemerkt dat deze dateren van 20 jaar geleden en hieruit geen actuele vrees voor u kan worden afgeleid. Hoewel u vermeldde dat u omwille van deze problemen nog met weinig zin in Iran woonde, blijkt uit uw verklaringen dat u enkel en alleen Iran hebt verlaten als gevolg van de problemen van uw echtgenoot en uw vrees om als alleenstaande in Iran in een onveilige situatie terecht te komen (CGVS, p. 8-9). Wat betreft onveiligheid of strafbare feiten in het algemeen (CGVS, p. 8), blijkt nergens uit uw verklaringen dat u persoonlijk een gegronde vrees of een risico op ernstige schade dient te koesteren en dat uw vrees louter en alleen hypothetisch is. Waar u nog aanhaalde dat het in Iran verplicht was om een hoofddoek te dragen (CGVS, p. 8-9), kan worden opgemerkt dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaan om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door u aangehaalde beperkingen zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Bovendien hebt u persoonlijk nooit concrete problemen gekend met de zedenpolitie (CGVS, p. 9). Aangaande uw opmerking dat Iraniërs financiële problemen hebben (CGVS, p. 8), kan nog worden toegevoegd dat loutere socio-economische problemen geen verband houden met de conventie of met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet".

Verzoekende partijen verwijzen naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève en toetsen de elementen uit deze definitie aan hun problemen en situatie.

"Verzoekers vrezen vervolgd worden door het regime omdat ze beschuldigd worden om aanhanger te zijn van Mosawi.

Verzoekers vrezen eveneens bij een eventuele terugkeer vervolgd te worden omwille van de recente activiteiten, nl. bekering tot het Christendom."

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Zij betogen:

"Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker geen nood heeft aan de bijzondere procedurele noden. Verzoeker heeft 85 tal striemen op zijn rug. Een rug vol met littekens/striemen. Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zijn om te beseffen dat verzoeker getraumatiseerd is. Na een gesprek van 5 minuten kan iedere redelijke mens zijn dat verzoeker 1 gebroken en getraumatiseerd is. Verzoeker meent dat verweerster dit recht van hem geschonden heeft."

Verzoekende partijen verwijzen naar het Handboek van UNHCR en doen gelden:

"Verzoeker 1 is van oordeel dat in zijn geval het voordeel van twijfel ruim gerechtvaardigd is, indien er tegenstrijdigheden aanwezig zijn in het dossier.

Verweerster stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over zijn problemen tijdens de betogingen, bij de DVZ en het CGVS.

Verzoeker meent dat de verklaringen van de DVZ geen juridische waarde heeft gezien hij tijdens dat gehoor niet bijgestaan was door een raadsman.

Bovendien werden deze verklaringen niet voorgelezen naan verzoeker. Verweerster heeft nagelaten bij het aanvang van het gehoor die vraag aan verzoeker te stellen. Op pagina 2 van het gehoorverslag staat het volgende :

Hoe is het korte gehoor op DVZ verlopen?

Goed, een paar vragen over van waar ik kom enzo.

Heeft u er in het kort alle redenen opgesomd die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek?

Ja,

Verweerster heeft nagelaten om te vragen of het gehoorverslag aan verzoeker voorgelezen was.

Dit is nochtans een belangrijke vraag."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Verweerster stelt verder dat het vreemd is dat de autoriteiten verzoeker niet bezocht hebben nadat ze het adres van verzoeker van zijn moeder gekregen hebben.

Verzoeker 1 is van oordeel dat men een beetje ruimer moet denken dan wat men ziet of hoort.

Het is best mogelijk dat de autoriteiten de woning van verzoeker in de gaten gehouden heeft om te zien met welke andere personen verzoeker banden heeft.

Dit is nochtans de standaard procedure overal ter wereld dat de politie een tijdje de woning van een verdachte observeert om te zien met welke andere personen een verdachten banden heeft."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de arrestatie en mishandelingen van verzoeker in 2009. Zij voeren aan:

"Verzoeker meent dat verweerster zelf op een impliciete wijze toegeeft dat verzoeker in de negatieve aandacht zijn gekomen van het regime.

Het is in dit geval niet correct om van recentheid van vrees te spreken.

Vrees moet niet alleen in het verleden, maar heden en in de toekomst beoordeeld worden.

De vrees voor verzoeker in heden en toekomst is niet op een correcte wijze onderzocht geweest."

Voorts doen verzoekende partijen gelden:

"Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat verzoekers basis rechten geschonden worden omdat hij weigert om zijn dienstplicht te vervullen.

Verweerster weet zeer goed wat men met hem zal doen in het leger wanneer men weet dat hij anti regime is.

Verweerster wil verzoeker naar een land sturen waarin hij dag en nacht schrik heeft dat hij opgeroepen zal worden voor de legerdienst.

Verweerster verwachten dan dat op dat moment verweerster nogmaals zijn land van herkomst moet ontvluchten als hij bezwaar heeft om zijn legerdienst te vervullen."

Tevens stellen verzoekende partijen:

“Verzoekers familieleden zijn bekeerd in België tot het Christendom. Verzoekers zelf zitten nu in een bekeringsproces.

Ze vrezen bij eventuele terugkeer vervolgd te worden omwille van deze bekering.”

“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

(...)

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoekers geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.”

2.3. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoekende partijen beweren dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad voorts niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motiveringsplicht al dan niet geschonden is. Blijkens een lezing van het verzoekschrift kennen verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen immers en onderwerpen zij deze motieven aan inhoudelijke kritiek. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Verzoekende partijen slagen er niet in om de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten. De motieven inzake verzoekster laten zij onverlet. Waar verzoekende partijen, verwijzende naar de striemen op diens rug, poneren dat verzoeker overduidelijk gebroken en getraumatiseerd zou zijn, dient verder te worden opgemerkt dat dit niet de minste steun vindt in het dossier en geenszins kan worden gevolgd. Vooreerst brengen zij ter staving van dit gegeven geen medisch attest bij. Nochtans kan worden aangenomen dat zij, zo verzoekers trauma werkelijk dermate uitgesproken zou zijn dat dit voor ieder redelijk mens na vijf minuten zichtbaar zou zijn en dat men zelfs geen psycholoog of psychiater moet zijn om dit te kunnen waarnemen, dit zouden moeten kunnen staven aan de hand van dergelijk attest. Verzoeker gaf in zijn vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ verder eenduidig aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Ook bij het invullen van de vragenlijst en het afnemen van zijn verklaringen bij de DVZ maakte verzoeker er geen melding van dat eventuele psychische problemen hem ertoe zouden kunnen verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. Hij formuleerde geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor aldaar en ondertekende zijn verklaringen uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Farsi. Verzoeker werd bij het CGVS bovendien bijgestaan door een advocaat. Geen van beide formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin gaf één van hen aan dat verzoeker niet bij machte was om dit

persoonlijk onderhoud te volbrengen of dat van hem in dit kader geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoeker gaf bij het CGVS aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.2). Verzoeker formuleerde ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen in de voormelde zin (*ibid.*, p.19-20). Verzoekers advocaat deed dit evenmin (*ibid.*, p.20). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt daarenboven dat dit persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen, dit in tegendeel met wat verzoekende partijen heden voorhouden, geen problemen worden afgeleid. Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoekende partijen nalaten om inzake het voorgaande ook maar enige verdere duiding te verschaffen. Zij tonen geenszins concreet aan dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma in hoofde van verzoeker zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij *in concreto* aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

3.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat verzoeker werd geviseerd door de Iraanse autoriteiten.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst terecht gesteld:

“U verklaarde Iran te hebben verlaten omdat u sinds uw deelname aan een betoging in Shiraz op 9/10/1396 (30 december 2017) werd gezocht door de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst dient er te worden gewezen op verschillende tegenstrijdige elementen in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zijn immers volledig tegenstrijdig met wat u op het Commissariaat-generaal (CGVS) hebt verklaard. Op de DVZ verklaarde u sinds uw arrestatie op 4/4/1388 (25 juni 2009) bij iedere betoging in Shiraz sms'en van de Sepah te krijgen om u te verwittigen dat u onder controle staat. U vervolgde dat u zich elke keer diende aan te melden voor ondervraging, waardoor u stress kreeg, dit geen leven was voor u en u daarom besloot om Iran te verlaten. U verklaarde dat u had deelgenomen aan een betoging over de algemene economische crisis op 30 december 2017. Zoals na elke betoging in Shiraz werd u ook na deze betoging ondervraagd. De autoriteiten beweerden dat u had deelgenomen aan de betoging maar ze hadden hiervoor geen bewijs. Behalve het feit dat u werd ondervraagd, had de betoging volgens uw verklaringen op de DVZ geen gevolgen voor u (Vragenlijst voor het CGVS op DVZ, vraag 1 en 5). Over de controle van de Iraanse autoriteiten, verklaarde u op het CGVS geheel in tegenstrijd dat u enkel in de twee jaar die volgden na uw vrijlating in 2009 nog bij het minste incident of oproer sms'en kreeg van de autoriteiten om u te waarschuwen dat u in het oog gehouden werd en dat u een vijf à zes tal keer werd opgeroepen om u aan te melden in het kantoor van de Sepah waar enkel uw aanwezigheid werd gecontroleerd waarna ze u weer mocht gaan (CGVS, p. 8-9). Gevraagd of u in deze twee jaar ooit werd gevraagd of u had meegedaan met betogingen, antwoordde u negatief en herhaalde u dat uw meldingen bij de Sepah zich beperkten tot het overlopen van een soort van aanwezigheidslijst (CGVS, p. 16). Op het CGVS beweerde u voorts dat u na uw deelname aan de betoging op 30 december 2017 onmiddellijk onderdook omdat u ervan overtuigd was dat u was geïdentificeerd door de Iraanse autoriteiten tijdens uw deelname. U wist aldus uw verklaringen op het CGVS weg te lopen van de betoging en van de autoriteiten die de betogers aanvielen (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de autoriteiten nog dezelfde dag van de betoging bij uw moeder langs kwamen op zoek naar u. Uit vrees om opnieuw aangehouden te worden, vluchtte u naar Teheran, waar u verbleef tot uw vertrek uit Iran (CGVS, p. 7, p. 10 en p. 13). Geconfronteerd met de totaal verschillende relazen op de DVZ en het CGVS, had u geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden. Toen u erop werd gewezen dat u op DVZ had gezegd te zijn ondervraagd na uw deelname aan de betoging in Dey 1388 (december 2017-januari 2018), antwoordde u dat u voor de DVZ werd verhoord over de incidenten in 1388 (2009) maar dat de Sepah u niet te pakken kreeg na de betoging in Dey 1396 (december 2017-januari 2018) anders had u Iran niet meer kunnen verlaten (CGVS, p. 18). Nogmaals geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat uw deelname aan de betoging voor u enkel het gevolg had dat u werd ondervraagd, kon u louter uw eerdere verklaringen op het CGVS herhalen en wees u erop enkel nog sms'jes te hebben gekregen om op uw tellen te letten maar dat u niet meer werd ondervraagd. U voegde eraan toe dat u de naam Sepah niet meer in de mond durfde te nemen, laat staan naar demonstraties gaan, behalve dan de demonstratie in 1396 (2017-2018) (CGVS, p. 18). U had, gelet op de vaststelling dat uw verklaringen u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en u ze ter goedkeuring ondertekende, aldus geen afdoende uitleg voor de duidelijke tegenstrijdigheden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat met verzoekers verklaringen bij de DVZ, zoals verzoekende partijen in deze betogen, geen rekening zou mogen worden gehouden, kan niet worden aangenomen. In zoverre verzoeker erop wijst dat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan

door een advocaat, kan worden opgemerkt dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Bijgevolg is het niet ernstig om heden voor te houden dat hem indertijd het recht op een advocaat zou zijn ontzegd en om te stellen dat met zijn verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst daarom geen rekening zou mogen worden gehouden.

Waar verzoekende partijen stellen dat aan verzoeker bij het CGVS niet werd gevraagd of zijn verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen en beweren dat dit niet werd gedaan, blijkt het tegendeel bovendien genoegzaam uit de inhoud van de vragenlijst en de verklaring van de DVZ. Zoals reeds hoger werd opgemerkt, werden verzoekers verklaringen bij de DVZ weldegelijk aan hem voorgelezen in het Farsi. Verzoeker ondertekende deze verklaringen vervolgens uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat zij juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

De verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, blijkt ook uit de volgende incoherenties. Zo verklaarde u vooreerst dat u naar Bidzard ging in de overtuiging geïdentificeerd te zijn tijdens de betoging en u daar met een andere gsm uw broer contacteerde en aan hem vroeg om geld te verzamelen zodat u naar Teheran kon gaan (CGVS, p. 11). Later verklaarde u in verband met uw contact tijdens uw verblijf in Bidzard dat u één keer contact had met uw moeder en één keer met een zekere H.S. (...), een buurjongen van uw moeder, omdat u geld zocht om te kunnen vluchten. H. (...) heeft dan anderhalf miljoen toman op de rekening gestort van de persoon bij wie u in Bidzard verbleef (CGVS, p. 14 en p. 16). Wat betreft het contact met uw broer verklaarde u slechts na nieuwjaar, nadat uw echtgenote u had vervoegd in Teheran, voor het eerst contact te hebben gehad met uw broer (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, merkte u op dat dit verkeerd genoteerd was en herhaalde u uw laatste verklaringen dat uw broer pas na het nieuwjaar geld voor u diende te vinden (CGVS, p. 18). Het louter en alleen herhalen van uw laatste verklaringen is niet afdoende om een tegenstrijdigheid op te heffen. Wat betreft jullie verblijf in Teheran, kan er ook nog een verschil worden opgemerkt tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw moeder op 9/10/1396 (30 december 2017) aan uw echtgenote had voorgesteld om bij haar te komen wonen maar dat zij pas twee à drie dagen later verhuisde naar uw moeder (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaarde hierover dat ze de avond van 9/10/1396 (30 december 2017) nog bij uw moeder is ingetrokken (CGVS echtgenote, 5-6). U verklaarde dat u vijf maanden samen met uw gezin hebt gewoond in een huis in de wijk Djanat Abad en dat u de boodschappen deed. Het huis was van een zekere R. (...), maar hij woonde niet bij jullie (CGVS, p. 17). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat R. (...) de boodschappen deed, dat zij kookte en dat u niet naar buiten durfde te gaan (CGVS echtgenote, p. 10).

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet aanvechten, onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Tot slot kan opgemerkt worden dat indien u daadwerkelijk gezocht zou zijn door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging in Dey 1396 (december 2017), het op zijn minst mag verbazen dat de autoriteiten die uw adres gevraagd aan uw moeder op 9 Dey 1396 (30 december 2017) u de daaropvolgende maanden nooit thuis zijn komen zoeken (CGVS, p. 13 en p. 19).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Verzoeker gaf, in tegenstelling met wat verzoekende partijen in het verzoekschrift laten uitschijnen, blijkens zijn voormelde verklaringen eerder duidelijk aan dat de autoriteiten nooit bij hem thuis, op zijn adres zijn geweest. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat dit niet geloofwaardig is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven die verzoeker aanhaalde en die de oorzaak zouden hebben gevormd voor het vertrek van verzoekende partijen uit hun land van herkomst.

3.6. Verzoekende partijen wijzen daarnaast op de arrestatie en mishandelingen waarvan verzoeker in 2009 slachtoffer werd.

Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging

gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Dient te dezen te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen immers met reden gesteld:

“Los van uw vluchtrelaas kan nog worden opgemerkt dat uit uw arrestatie en mishandeling naar aanleiding van de protesten van de groene revolutie in 2009 in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Vooreerst moet benadrukt worden dat een vervolging die 10 jaar geleden plaatsvond niet a priori betekent dat er voor u anno 2019 een actuele vrees is bij terugkeer naar Iran en dat u bij een terugkeer in de kijker zou staan van de autoriteiten. U verklaarde hierover dat u na uw vrijlating nog twee jaar onder controle stond van de Sepah-e Pasdaran. Zo kreeg u regelmatig sms’jes waarin u werd gewaarschuwd dat u diende op te letten en u in het oog werd gehouden. Ook werd u in de twee jaar na uw vrijlating vijf à zes keer opgeroepen per sms. U meldde zich telkens aan op het kantoor van de Sepah. Daar werd uw aanwezigheid gecontroleerd en mocht u weer gaan. Na twee jaar hoorde u omtrent de feiten van 2009 niets meer van de Iraanse autoriteiten. U denkt dat de Iraanse autoriteiten na twee jaar hun belangstelling in u verloren hadden en u stilletjes aan vergeten werd (CGVS, p. 8-9). Uit niks blijkt bijgevolg dat u de laatste jaren, actueel, nog problemen kende met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw aanhouding in 2009 en dat u hiervoor een gegronde vrees dient te koesteren bij terugkeer.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zij beperken zich ertoe op algemene wijze te beweren dat voormelde feiten in hunner hoofde weldegelijk een huidige en toekomstige vrees met zich brengen. Hiermee doen zij aan de voormelde, pertinente en terechte motieven op generlei wijze afbreuk.

3.7. Verzoekende partijen wijzen voorts opnieuw op het gegeven dat verzoeker zijn dienstplicht niet heeft vervuld.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen echter met recht gemotiveerd:

“Voorts verklaarde u zich niet meer te hebben aangemeld om uw dienstplicht te doen uit angst na wat u had meegemaakt tijdens uw aanhouding in 1388 (2009). Aangezien u uw dienstplicht niet had vervuld kon u uw rijbewijs niet halen, uw paspoort niet aanvragen, geen eigendommen zoals een auto op uw naam zetten en niet bij een overheidsbedrijf werken. Naast deze beperkingen blijkt nergens uit uw verklaringen dat u andere problemen hebt gekend met de autoriteiten omwille van uw dienstplichtontduiking. U bent ook nooit opgeroepen geweest (CGVS, p. 5-6). In dit verband kan er worden gewezen op de soevereine bevoegdheid van een nationale staat betreffende de wetgeving omtrent dienstplicht en de rechten en vrijheden die hieraan verbonden zijn. Bovengenoemde beperkingen in het dagelijkse leven en op de arbeidsmarkt bij gebrek aan een militaire afzwaai- of vrijstellingskaart volstaan niet om te besluiten tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U had overigens werk als verkoper en kreeg aldus de stempels uit uw shenasnameh (geboortboekje) voedselbonnen van de overheid. Opvallend is bovendien dat hoewel u uw dienstplicht niet vervulde terwijl u die volgens de Iraanse wetgeving in 2004 diende aan te vatten (toen u 18 werd), u bij uw aanhouding en opsluiting in 2009 en in de daaropvolgende twee jaar waarin u geregeld gecontacteerd/gecontroleerd werd door de Iraanse autoriteiten nooit werd aangesproken over uw beweerd dienstplichtontduiking. Uit niets blijkt aldus dat u, die reeds 15 jaar zijn dienstplicht niet vervult en in die 15 jaar gedurende 2 jaar en vier maanden meermaals gecontroleerd werd door de Iraanse autoriteiten, actueel nog geviseerd zou worden door de Iraanse autoriteiten met betrekking tot uw dienstplicht. Bovendien moet gesteld worden dat de loutere mogelijkheid dat u bij een terugkeer naar Iran uw dienstplicht alsnog zou moeten vervullen, zoals hierboven werd opgemerkt, een soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat is. Dat u omwille van uw problemen met het regime 10 jaar geleden nog steeds niet durft om uw dienstplicht te doen zolang het regime en de Sepah nog steeds aan de macht zijn, is niet afdoende om te besluiten dat het vervullen van dienstplicht in uw hoofde kan beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade volgens de bepalingen van subsidiaire bescherming.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij vergenoegen zich ertoe de eerdere verklaringen van verzoeker en de eerder geformuleerde vrees te herhalen. Hiermee doen zij geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze eerder aangehaalde verklaringen en vrees gedane vaststellingen.

3.8. Wat betreft de elementen die verzoekster benevens de hoger besproken elementen aanhaalde ten overstaan van het CGVS, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster voorts met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de gebeurtenissen die de dood van uw zus hebben veroorzaakt, hoe betreurenswaardig ook, kan worden opgemerkt dat deze dateren van 20 jaar geleden en hieruit geen actuele vrees voor u kan worden afgeleid. Hoewel u vermeldde dat u omwille van deze problemen nog met weinig zin in Iran woonde, blijkt uit uw verklaringen dat u enkel en alleen Iran hebt verlaten als gevolg van de problemen van uw echtgenoot en uw vrees om als alleenstaande in Iran in een onveilige situatie terecht te komen (CGVS, p. 8-9). Wat betreft onveiligheid of strafbare feiten in het algemeen (CGVS, p. 8), blijkt nergens uit uw verklaringen dat u persoonlijk een gegronde vrees of een risico op ernstige schade dient te koesteren en dat uw vrees louter en alleen hypothetisch is. Waar u nog aanhaalde dat het in Iran verplicht was om een hoofddoek te dragen (CGVS, p. 8-9), kan worden opgemerkt dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaan om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door u aangehaalde beperkingen zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Bovendien hebt u persoonlijk nooit concrete problemen gekend met de zedenpolitie (CGVS, p. 9). Aangaande uw opmerking dat Iraniërs financiële problemen hebben (CGVS, p. 8), kan nog worden toegevoegd dat loutere socio-economische problemen geen verband houden met de conventie of met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekende partijen laten deze motieven geheel ongemoeid. Gezien zij deze aanvechten noch betwisten, blijven deze motieven onverminderd overeind.

3.9. Verzoekende partijen beweren in het verzoekschrift daarnaast dat hun familieleden zich in België bekeerden tot het christendom en dat ook zijzelf heden in een bekeringsproces zitten. Verzoekende partijen brengen bij een schrijven van 24 oktober 2019 onder de titel *“aanvullende nota”* louter een stukkenbundel bij voorzien van een inventaris. Het betreft (i) een doopcertificaat van beide verzoekers (beiden zijn gedoopt op 21 juli 2019 te Mortsels), (ii) een brief van de kerk, (iii) een geboorteakte van hun kind, (iv) de vluchtelingenkaarten van verzoekster zus en schoonbroer, (v) de doopcertificaten van verzoekster zus en schoonbroer, (vi) een foto van het profiel van mevrouw T. op Facebook, (vii) een foto van het profiel van de heer S. op Facebook en (viii) foto's van verzoeker op zoom – christelijke bijeenkomsten. Ter terechtzitting leggen zij eveneens enkel een inventaris neer waarop onder punt 1 *“medische stukken”* en onder punt 2 *“bewijzen over bekering”* wordt vermeld. De Raad stelt vooreerst vast dat geen medische stukken in de neergelegde bundel voorkomen. Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partijen noch in hun verzoekschrift, noch bij hun schrijven van 24 oktober, noch bij de ter terechtzitting neergelegde stukken enige duiding geven en *in concreto* aantonen waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun bekering tot het christendom problemen zouden riskeren in hun land van herkomst.

In de mate verzoekende partijen menen en ervan overtuigd zijn dat hun bekering tot het christendom recht geeft op een internationale beschermingsstatus oordeelt de Raad ten slotte dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van hun initieel voorgehouden asielrelaas waarom verzoekende partijen hun land van herkomst zijn ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, de voorgehouden plotse bekering in Europa tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijk geloof zullen aanhangen.

3.10. De door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.11. Waar verzoekende partijen beweren als zou er in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hen geweigerd wordt, kan tot slot nog worden opgemerkt dat dit blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen kennelijk

feitelijke grondslag mist. Dat de motieven op basis waarvan de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent namelijk niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet (afdoende) gemotiveerd zouden zijn.

3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen evenmin aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT